CONSILIUM AD EXSEQUENDAM CONSTITUTIONEM DE SACRA LITURGIA

NOTITIAE

13

IANUARIO 1966

CITTÀ DEL VATICANO - PALAZZO SANTA MARTA

strum: lectorem, psalmistam vel cantorem, commentatorem. Partes vero Proprii sunt cantus processionales quibus tota communitas aliquam actionem comitatur, et *de se* pertinent populo vel *scholae.* Praestat ergo ut habeatur saltem aliqua pars communitatis, aliqualis *chorus* plurium personarum, qui illas legat vel cantet. Ubi hoc adhuc possibile non sit, saltem provideatur ut qui illas legit, a lectore, seu ministrante, pro lectionibus et a commentatore distinguatur.

93. Utrum diaconus vel alius sacerdos qui Evangelium legit, tantum superpelliceum et stolam aut habitum choralem, si est religiosus, induere possit.

Praescriptio *Ritus servandi,* n. 44, non intendit ut quocumque modo alius sacerdos vel diaconus habeatur, qui tantum ad legendum vel cantandum Evangelium accedat statimque recedat. Mens praedicti documenti est ut diaconus vel, eo deficiente, alius sacerdos, ministerium suum celebranti praestet toto tempore actionis sacrae, quique proinde vestes liturgicas proprii ordinis induere tenetur, scilicet albam et stolam diaconalem, diaconus; albam et stolam, more sacerdotali, sacerdos.

94. Quando Missa pro aliquo defuncto celebratur, potestne fieri sermo post Evangelium?

Affirmative, dummodo omnis species elogii funebris vitetur et homilia « ex textu sacro » hauriatur (*Const.,* art. 52), praesentet « indolem paschalem mortis christianae » (*Const.* art. 81), et adstantium fidem et spem in paschale Christi mysterium dirigat.

II. CELEBRATIONES LITURGICAE PRO SURDIS

95. Utrum lingua sic dicta « per gestus » (*sign-language*) adhiberi possit in celebratione liturgiae pro surdis?

Affirmative. Nam est unica ratio qua surdi vere actuose participare possunt sacram liturgiam. De facto petentibus quibusdam Coetibus Episcoporum, Beatissimus Pater recenter (14 dec. 1965) benigne concessit ut lingua sic dicta « per gestus » in celebratione liturgiae pro surdis adhiberi valeat, quandocumque ratio pastoralis id suadeat, in omnibus partibus quae lingua vernacula dicuntur. Celebratio ita ordinari potest:

1. Lectiones per signa congregationi significantur.
2. Quoad participationem in aliis partibus quae ad populum spectant:

a) quae a solo celebrante proferuntur, ipse eodem tempore verba profert et simul illa gestibus significat; populus autem gestibus respondet;

b) in partibus vero quae una simul a celebrante et a populo sunt dicendae, v.g. *Gloria, Credo, Sanctus-Benedictus, Agnus Dei,* etc., fideles per gestus signa celebrantis sequuntur.

III. DE PARVIS MISSALIBUS

96. Utrum parva missalia pro fidelibus adhuc sint utilia?

Quidam asserunt post introductionem linguae vernaculae in liturgiam parva missalia amplius utilia non esse, quinimmo activae participationi obstare. Re quidem vera parva missalia ante promulgatam Constitutionem de sacra liturgia eo tendebant « ut fideles ritus lingua latina celebratos intellegerent; erant videlicet subsidia populi, veteris huius linguae ignari ».[1] Finis tamen praecipuus erat amor et gustus sacrae liturgiae eiusque progressiva ac profundior intellegentia in fideles inducenda. Quod etiam nunc valet. Parva missalia, quae iuxta exigentias hodiernae restaurationis liturgicae sint exarata, quaeque non tantum Ordinarium Missae sed versionem omnium textuum liturgicorum a competenti auctoritate approbatam contineant, adhuc sunt necessaria ad totalitatem mysterii salutis, in anno liturgico celebrati, perfectius percipiendam, ad meditationem et pietatem ex inexhaustis divitiis textuum liturgicorum alendam, ad actuosam participationem faciliorem reddendam. Haec autem non tantum postulat ut verbum Dei in communitate adunata proclametur et ab ipsa attente audiatur, sed etiam ut plebs sancta verbo Dei accepto respondeat, et sacra celebret partes Ordinarii et Proprii, hymnos et psalmos simul canendo vel recitando. Quod peragere valet auxilio alicuius parvi missalis aut libri precum, qui eo

[1] Allocutio Summi Pontificis Pauli VI ad participantes « Conventum de popularibus interpretationibus textuum liturgicorum »; *Notitiae,* 1 (1955) 379.